

komme i en ſjælv Stilling med Henſyn til dette Slags Sager ſalmindelighed; det er een Grund, Udvalget kan have for ſit Forſlag; men der er ogsaa en anden, nemlig at Principet i Penſionsloven giver fuldkommen Ret til at have den Anſkuelse, ſom er udtalt i Betænkningen. Jeg ſkulde ikke have taget Ordet i denne Sag, hvis ikke Landſthingets Udvalg i ſin Betænkning havde udtrykt ſig ſaaledes, ſom det har, med Henſyn til de ſaakaldte uforſørgede Døttre; det har nemlig ſagt, at det ikke troer at have nødigt at godtgjøre det Urigtige i den Livsbetragtning eller Opfattelse af Livets Forhold, ſom ligger til Grund for denne Anſkuelse, nemlig den, at de vorne Døttre kunne forſørge ſig ſelv. Det er min Overbeviſning, at Penſionsloven har gjort det nødvendigt for Landſthinget at imødegaae denne Livsbetragtning, hvis det meente, at den ikke var rigtig. Jeg kan ikke forſtaa, at Landſthinget kan erklære ſig ſaaledes ſom det har gjort igjennem ſit Udvalg, naar det overhovedet har vidſt, hvad det vedtog dengang det vedtog Beſtemmelsen i Penſionsloven, angaaende Udelukkeſe fra at komme i Betragtning for Børn, ſom var over 18 Aar gamle. Det forekommer mig, at denne Vitring er ſaa ubegrundet og ſaa ſtridende mod Penſionslovens Aand, at man ikke kan lade den være uimodſagt. Dette var angaaende de Grunde, hvorfor Udvalgets Fleertal kan være gaaet den Vej, det er gaaet; det kan være, at det har andre Grunde, ſom jeg ikke videre ſkal indlade mig paa. Det er ingenlunde min Mening, at Folkethinget ſkulde gjøre nogen Anſtrengſe for at komme en Enke tillivs eller gjøre hendes Stilling mindre god; men, naar man har talt om, at den Gjæld, ſom Doet ſkyldte til de to Frøkenkloſtre, ikke ſkulde kunne blive eſtergivet, hvis vi ikke eſtergive den Sum, ſom ſkyldes til Statskaſſen, ſaa kan jeg dog ikke indrømme, at det forholder ſig ſaaledes. Der er blevet talt noget tvivlende om, hvorvidt den kunde blive eſtergivet; jeg ſkal nu anføre de Grunde, hvorfor jeg troer, at vi ſlet ikke ſkulle lade os genere af den Trudſel, ſaa at ſige, om at ſaa blev der ingen Eſtergivelse fra diſſe Frøkenkloſtres Side. Jeg troer, at den Mand, ſom beſtyrer diſ�e Frøkenkloſtre,

meget godt kan forſvare for ſin Samvittighed at gaae en noget anden Vej end den, Rigsdagen gaaer med Henſyn til det, der ſkyldes til Staten; thi diſſe Kloſtre ere jo dog netop Forſørgelſeanſtalter, idetmindſte kunde jeg for min Part aldrig miſbillige, at en ſaadan Mand tog et noget andet Henſyn til ſaadanne Forhold, til Enkens Trang og hendes uforſørgede Døttre, end det, Rigsdagen kan indlade ſig paa. Jeg har ogsaa den Overbeviſning, at det vil ſkee; den Mand, der ſtaaer i Spidsen for diſſe Anſtalter, er jo en ſærdeles human Mand, og har viſtnok ſærdeles megen Medføleſe for Folk af den Stand, ſom den Enke, hvorom der her er Tale, er af. Jeg troer derfor ſlet ikke, at vi af Frygt for, at denne Enke ſkulde komme i en mindre gunſtig Stilling derved, at hun ikke vilde ſaae en ſaadan Eſtergivelse fra diſſe adelige Frøkenkloſtres Side, ſkulle lade os afholde fra at blive ved den Beſlutning, vi engang have taget. Jeg troer ogsaa, at vi i det Hele netop i den Art Sager ikke ſkulle forandre vore Beſlutninger paa Grund af, at Landſthinget er gaaet en anden Vej; det forekommer mig, at man langt ſnarere kunde tænke ſig, at der maatte være en temmelig ſtarp Modſætning mellem dette og det andet Thing med Henſyn til det Slags Sager, netop eſter den Maade, hvorpaa de ere blevne ſammensatte. Er det overhovedet rigtigt at tage den Beſlutning, vi toge ſidſt, ſaa bør vi blive derved derved, og ikke paa Grund af, at andre Mænd, for Størstedelen af en anden Art end vi, der have en anden Anſkuelse om denne Ting, have forkaſtet den. Jeg kan ikke ſee Andet, end at vi paa den Maade, hvergang der var Tale om en Lov af denne Art, vilde komme til at forandre vor Beſlutning; thi vi kunne altid være viſſe paa, at det Slags Afſlag fra vor Side vil komme tilbage fra Landſthinget med Proteſt. Enhver derfor, ſom vil have, at Thinget ſkal gaae i den Retning, ſom vi gjorde ved vor Stemmegivning ſidſt, ham raader jeg til, at han ikke indlader ſig paa denne Forandring eſter Landſthingets Tilſkyndelſe, og allermindſt, naar denne Tilſkyndelſe er grundet paa en ſaadan Motivering ſom den, der foreligger i Landſthingets Udvalgs Betænkning.